

жалостно утѣшеніе да ся намѣриж при послѣднето издыханіе на единъ толкозь чадолубивъ баща. На гробътъ му само можихъ да идж и да го облѣжъ съсь сълзы.

Не тѣй, думаше ми Пулосскый, нечувственъ почти къмъ моѣтж дълбокж печаль, единъ сынъ като тебе не трѣба съ таквызь бесполезны сълзы да почита память-тж на единъ бащж какъвъто бѣ твойтъ. Полша скърби че изгуби въ него единъ юнакъ и гражданинъ, който можаше най-добръ да ѣ послужи въ туй критическо обстоятелство, отъ което не смы далечъ. Царьтъ ни изможденъ отъ многогодишно болѣдуваніе, едвамъ ли ще поживѣе още десетина-петнадесетъ дена; и тѣй отъ избираието на наследникътъ му зависи благополучіето и злополучіето на съгражданытъ ни. Отъ всячкытъ правдини които ти отстъпва смърть-та на баща ти, най-почетната, безъ сумнѣніе, е тая да присѣтствувашь въ засъданіето на Съвѣта, дѣто ще прѣдставяшь неговото лице. Тамо той ще оживѣе чрѣзь тебе; тамъ трѣба ты да покажешъ дерзновение по-горне отъ онова дѣто да прѣзирашь смърть-тж въ бойтъ. Юначеството на войника е общо дарованіе; но изящни мжжіе сж онѣзи, които — като опазватъ въ критическы обстоятелства невъзмутимо дерзновение и съ единж остроумнж дѣятельность като открыватъ намѣреніята на одного по-силенъ, който работи да оы изиграе, разстрояватъ интригытъ които подклада той, прѣзирають дързостнитѣ крамолничества, и